

821.135.1

scriitori
români
contemporani

RAMONA BOLDIZSAR

**FETE BUNE.
FETE CUMINȚI**

HUMANITAS

Redactor: Genoveva Cerchez
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Bogdan Nicolau
DTP: Iuliana Constantinescu, Veronica Dinu

Tipărit la Livco Design

© HUMANITAS, 2025

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Boldizsar, Ramona
Fete bune, fete cuminți / Ramona Boldizsar. –
București: Humanitas, 2025
ISBN 978-973-50-8994-8
821.135.1

EDITURA HUMANITAS
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021.408.83.50, fax 021.408.83.51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723.684.194

Pentru Mara

*Ca să nu mai spun că eram permanent ocupată
voind și nevoind să fiu ceea ce eram. —Clarice Lispector,
Cea mai mică femeie din lume*

Trasă prin șnur

Soră-mea a fost întotdeauna foarte slabă. Nu vreau să spun că era scândură, doar că-i plăcea să se mențină. De exemplu, dacă cineva îi oferea să guste ceva care îngrășa, ea refuza întotdeauna spunând că nu-i place. Nu era chiar adevărat că nu-i plăcea, dar nu era nici mincinoasă, ci pur și simplu asta era cea mai ușoară scuză pe care o putea invoca în asemenea situații. Pentru că ei chiar nu-i plăcea să mănânce lucruri care ar fi putut-o îngrășa.

La masă nu mânca niciodată pâine, nici măcar dimineața. Dădea pielea la o parte dacă aveam carne și nu mânca niciodată chestii grase. Nu mai știu când a început comportamentul ăsta al ei. Îmi amintesc că eram copii și se uita în oglindă la corpul ei din toate părțile, ridicându-și tricoul pentru a-și vedea mai bine abdomenul, pentru că ce avea ea nici nu se putea numi burtă. De câteva ori chiar m-a întrebat *Ție ți se pare că sunt grasă?* Iar eu probabil mi-am dat ochii peste cap sau i-am zis *Da, grasă mai mare ca tine n-am văzut*. Pe mine nu mă interesa pe atunci prea tare aspectul ăsta. Mai ales că, dintre noi două, eu eram aia mai grasă. Îmi plăcea să mănânc și, deși alergam mult, tot se puneau pe mine orice mâncam. Soră-mea semăna cu tata, era înaltă și slabă. Cu pieptul mic. Iar eu eram îndesată, cu picioarele groase și, destul de devreme, cu țâțe mari. Băieții din clasă se luau de mine la început, dar presupun că n-am fost niciodată o țintă ușoară pentru tachinări. Știam mereu cum să-i iau și cum să fac mișto, să întorc situația în așa fel, încât să-mi convină. Nu mi-era nici greu să admit că eram grasă. Până la urmă, ăsta era adevărul.

În schimb, soră-mea era foarte sensibilă la apelative. Cred că doar ce se uita la mine și își dorea să fie și mai slabă. Nu e vorba că era anorexică sau bulimică, pe atunci nici nu știam noi de așa ceva, nu am prins-o niciodată înfometându-se sau vărsând ce a mâncat și nu era nici așa străvezie. Dar avea un program strict, nu mânca seara, nu mânca o sumedenie de chestii, nici măcar pizza. La început nu prea băgam în seamă lucrurile astea, ea fusese întotdeauna mai ciudată, chiar și când era mică și strâmba din nas la orice joc care ar fi murdărit-o. Nu băgam în seamă, pentru că așa era ea. Cum să *observi* ceva complet obișnuit?

Îmi amintesc bine și acum o scenă de când era ea de vreo doi-trei ani, s-a împiedicat și a căzut într-o baltă cu noroi. S-a făcut fleșcă, era noroi din cap până în picioare. Cu tot cu cizme, îi intrase peste tot. A plâns până seara târziu la culcare și cerea să facă baie iar și iar, chiar și după ce mama o spălase de două ori. Chestia asta am ținut-o minte pentru că mă enervase foarte tare cum plângea, iar eu m-am uitat la televizor până la ora de culcare. La un moment dat, tata s-a enervat și a urlat la noi *să ne culcăm dracu' odată*, ceea ce pe maică-mea a înfuriat-o groaznic și a început să urle la el.

Amalia plângea să spargă, eu îmi astupasem urechile și începușem să cânt *LA-LA-LA-LA* ca să nu-i mai aud, iar atunci maică-mea s-a întors spre mine parcă improșcând venin și mi-a spus că asta era vina mea, *de ce dracu' n-o ținusem de mână pe sor-mea?* Dacă aș fi făcut cum mi-a zis, nu ar mai fi căzut și nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Probabil că a doua zi și-a cerut scuze, tata mi-a făcut cerealele preferate cu lapte și m-a mângâiat pe creștet, ei s-au sărutat pe gură și armonia a revenit brusc și firesc, dar scena asta chiar nu mi-o amintesc. În schimb, ce-mi amintesc e că din ziua aia sor-mea n-a mai vrut să iasă afară când ploua sau era mult noroi și nici cizme de ploaie nu a mai vrut să poarte, oricât de frumoase și drăgălașe ar fi fost. Mama îi cumpăra tot felul de chestii, deși mie îmi luase întotdeauna cizmele de cauciuc cele mai ieftine pe care le găsea, din piață și uneori chiar cu modele pentru băieți, că eu aveam piciorul mare și lat și cele pentru fetițe nu prea-mi veneau.

Cred că momentul în care am început să *observ* cu adevărat comportamentul surorii mele cu privire la corpul ei a fost în

preajma unui Crăciun. Am mers la țară, la bunici, să tăiem porcul. Tot drumul, soră-mea a stat încruntată pe bancheta din spate. Aveam să aflu mai târziu că se certase foarte tare cu mama, nevrând deloc să vină în excursie. Îi propusese chiar s-o lase la o prietenă de-ale ei, dar mama nici nu vrusese să audă, cu toate că taică-meu ar fi cedat, doar să n-o mai audă pe Amalia plângându-se. Avea căștile pe urechi și a ascultat Avril Lavigne tot drumul. Mă enerva maxim, așa că mi-am pus și eu căștile și am încercat s-o ignor. Mamaie și tataie au fost fericiți să ne vadă, ca de obicei, iar eu am și tuit-o la poartă să mă văd cu prietenii pe care nu-i mai văzusem de mult. Cu unii dintre ei vorbeam pe *mess*, dar nu aveau toți net și nici minute, așa că ne auzeam mai rar. M-am distrat bine, mai ales că nu am avut de-a face cu sor'mea. Nu știu ce a făcut ea în timpul ăsta, dar a doua zi am tăiat porcul. Tataie îi tot zicea tatei să facă poze cu aparatul și să le scoată în oraș la xerox. Toată lumea a băut țuică fiartă și eu le-am ajutat pe mamaie și pe mama să spele maștele, nu că-mi plăcea, dar nici nu mi-era neapărat scârbă.

Dup-aia oricum mă vedeam cu niște prieteni. Amalia a apărut abia mai târziu, când mamaia făcea tochitura, iar eu mâncasem deja o grămadă de șorici în sânge pregătit de tataie și tot mi-era foame. M-a întrebat atunci mamaia dacă nu vreau să-mi prăjească și niște jumări, că știa cât de mult îmi plăceau când eram mai mică. Adevărul e că nu mai mâncasem de mult jumări și mi s-a făcut imediat poftă când am auzit-o. Dar poate că nu a fost asta. Poate că, dacă ar fi să fiu cu adevărat sinceră, am văzut expresia de pe fața Amaliei și imediat am avut dorința de a spune da, nu doar de a spune da, ci de a mă îmbuiba cu o cratiță cu jumări în fața ei. Așa că mamaia mi-a pregătit jumările, iar eu m-am așezat fix în fața soră-mii și am mâncat cu poftă. Asta i-a întors stomacul pe dos, cu toate că nu a mai zis nimic. A ciugulit niște murături pe care le-a adus mamaia din beci și s-a retras de la masă spunând că o doare stomacul. Maică-mea era deja cu gura pe ea, dar taică-meu i-a făcut semn s-o lase în pace. Cred că i se acrise și lui de atâta ceartă, era un bețiv molcom și țuica fiartă îl fixase bine. Cred că am avut o oarecare satisfacție și doar după ce am terminat de mâncat m-a apucat un soi de remușcare.

Împărțeam camera acolo, la țară, și m-am dus târziu să mă culc. Amalia se prefăcea că doarme, dar eu am observat că era toată plânsă, stătea cu căștile pe urechi și-și asculta muzica aia *emo* de mă apucau iar nervii când o auzeam și nu am mai avut nici un chef să-mi cer scuze. La scurt timp după aceea, Amalia a devenit vegetariană și nu m-a mai întrebat niciodată dacă e grasă, cu toate că o prindeam des uitându-se în oglindă și trăgându-se de piele.

Și acum e deosebit de frumoasă. Are o siluetă perfectă și corpul tonifiat. Câteodată, când vorbesc cu ea la telefon, o întreb ce a mâncat și mai întâi face o pauză, apoi îmi înșiră o serie lungă de preparate sofisticate și sănătoase pe care le mănâncă și eu mă gândesc întotdeauna că mi-o fac cu mâna mea. Îmi tot zic că într-o zi o să-i spun *Ce bine, bravo, eu am mâncat niște jumări*, doar ca să văd ce zice. Mi-o și imaginez strâmbând din nas, trăgând tacticos aer în piept înainte să spună dintr-o suflare *Chestia aia o să te omoare într-o zi!*, înainte să-mi vândă programul ei de yoga și alte bălării, mai bine să nu m-avânt într-acolo, că-mi amintesc cât de rușine îi e cu mine când mergem undeva împreună, cu corpul meu masiv, musculos, se trage mereu de rochiță și își pune mâinile în talie, ca să verifice că încă există în aceeași formă, trasă prin șnur, de parcă greutatea mea e contagioasă, nu, mai bine nu mai zic nimic că așa simt că mă apucă toți dracii.

O cafea, o geacă și o proastă intră într-un hol

— Oooo-ooo, nu, nu, nu, nu, nu!

Ține cafeaua în mână. Fierbinte. Mirosul puternic de boabe proaspăt râșnite. Sau așa i se pare. Și două pete pe geaca albă și nouă. Fir-ar al dracului, că așa se întâmplă în viață, probabil asta ar trebui să-și spună. Dar de panică, aproape scapă cana din mână, o prinde la timp și simte inima cum îi bubuie în piept, ignorând complet stropii de cafea care au căzut acum și pe pantalonii ei, pe șosete, pe parchet. Adevăratul calvar e că au căzut pe geacă. Și ea ce să facă? Cum să-i spună? Nici măcar de atâta lucru nu a fost în stare? Aude asta cu vocea soțului ei în cap. Ce fel de mamă mai e și ea?

Din camera fiicei sale le aude jucându-se. Se hlizesc. Se joacă de-a școala. Maria ia inițiativa și o învață pe Erica să scrie cifra patru, *Uite-așa, fată, tragi în sus, într-o parte, gata!* Bine că e ușa închisă și nu văd dezastrul.

Geaca e a Mariei. Își amintește privirea ei plină de mândrie. E geaca ei de școală pe care nu o ia nicăieri altundeva. Ca să n-o murdărească. Doar că azi, după ce a luat-o pe Erica de la grădiniță, a trecut pe lângă școală și s-a întâlnit cu mama Mariei – din una-n alta, a venit acasă cu două fete puse pe joacă. Maria voise să meargă acasă la ea să își schimbe geaca, dar maică-sa nu a lăsat-o. *La ce bun? Că doar stați în casă, a zis, doar n-o să vă târâți prin noroi.* Nu prea încântată, a ascultat-o pe maică-sa. Ea, desigur, s-a gândit, *Băi, ce-ar fi să murdărim geaca, cu norocul meu...* Dar se afla totuși într-un punct al vieții ei când chiar nu mai voia să se gândească așa negativ. Trebuia să renunțe la atitudinea asta. Era și timpul. Nu?

Așa că a ajuns acasă, le-a lăsat să-și așeze gecile pe măsuța din hol și, cât ele se jucau în cameră, și-a mai făcut o cafea. O să spele, o să facă curat în bucătărie și apoi o să se apuce de mâncare. O tocăniță cu ficățel, ceapă, morcov, usturoi și pătrunjel din belșug. Pentru fete, niște paste cu sos de legume – repede și ușor. Apoi iar curățenie în bucătărie, o să aspire toată casa și o să se apuce să curețe rafturile din hol. Țasta era planul.

Ce să facă? Cum o să-i spună mamei Mariei că, uite, i-am stropit geaca cu cafea? Cu ce să scoată pata? Are niște soluții, dar nu poate acum să se apuce să spele geaca fetei, Doamne Dumnezeule, nu, se duce la dulapul din baie, de sub chiuvetă, și scoate *Sano Spot Remover* pentru pete uscate. Doar se aplică. Se lasă cinci minute. Se freacă cu peria din dotare. Ușor. Ușor de tot. Simte victoria. Simte că a scăpat. Un început de ușurare care seamănă cu anxietatea. Îi e frică să se bucure. Pata maronie se dispersează. Da! Până ce fâșul începe să se dezintegreze. Mai întâi ușor, apoi o gaură care lasă la iveală toată vata dinăuntru, parcă imaculată. Se oprește. Strânge din ochi. Clipește des. Nu. NU. Asta chiar nu poate să se întâmple, n-are nici un sens, nu, nu, se uită pe tub să vadă unde scrie că nu se aplică pe fâș, de parcă asta ar putea să îmbunătățească situația. S-o absolve de vină. Vina.

I se scurge transpirația pe tâmpile, se agită, încearcă să prindă tubul cu mâinile și dă cu cotul în cana de cafea de pe măsuță care se sparge, bucățile se împrăstie pe parchet și tot mirosul de boabe proaspăt rășnite se răspândește și se îmbibă ca o cremă hidratantă grasă și eficientă. Tocmai atunci se deschide ușa de la cameră și, cu o disperare și stângăcie evidente, pune mâna pe geacă fix unde iese vata care i se strecoară printre degete și i se agață de pietricica verighetei. Măcar e întuneric în hol. Maria o privește un pic sceptică, încruntându-se, din spatele Ericăi care-și privește iscoditor mama și, pe un ton autoritar, spune:

— Vrem ciocolată!

— Da. Sigur. Imediat vă aduc. Să strâng aici!

Își scutură capul, întrebându-se dacă are ciocolată. Are. Da. Are.

— Hai, închideți ușa! Vin imediat.

Se imaginează arătându-i geaca mamei Mariei și, inevitabil, îi trec mai multe gânduri prin cap. Cum ar putea să facă să nu fie vina ei? Nu a văzut. Nu știe. Cine știe în ce a agățat-o la școală? Întregul trup îi e inundat de o căldură plăcută, ia o cârpă și începe să șteargă pe jos, adună cioburile cu mâna, unul câte unul, până când începe să se instaleze mai bine rușinea, până când își simte stomacul gol și o arsură familiară în piept, apoi – vocea soțului ei, parcă în surdină, cum poți să fii atât de proastă?

Cuprins

Trasă prin șnur	9
O cafea, o geacă și o proastă întră într-un hol	13
Fix pix	16
<i>Some things are better left unsaid</i>	21
<i>I'm the real Slim Shady</i>	25
Musashi Aogami	30
Ca în filmele alea proaste	37
O fetiță bună și cuminte	41
Dramele interne ale unei creșteri insuficiente	45
Două minute prea târziu pentru perfecțiune, la țanc pentru dezmaț ...	49
Ai spart oalele, ai mâncat sarmalele	53
<i>Horror vacui</i>	57
<i>OMY</i>	60
Nu orice poveste are un titlu	66
O grămadă de opal	69
Pateuri cu brânză	73
Conexiune	77
Un bănuț pentru relații asimetrice, gata cuantificabile	81
Așchia și trunchiul	84
Genul ăla de persoană	88
Tipuri de intimități	91
Nu l-am lăsat să mă pupe la final	95
<i>Je suis très désolé</i>	100
Klapaucius	107

Vara în care nu a mai mâncat carne	112
De câte legături e nevoie să faci un întreg?	118
Într-o oarecare vară, într-o oarecare seară.....	124
Conjugal	128
Unde-a dispărut Ivan?	132
Chestii lungi	136
Vin cu zahăr și pâine fierbinte.....	140
Aceasta nu poate fi chiar ea	145
Casa.....	149
Pe mine mă cheamă Ema. Ema, Ema, Ema. Care e problema?	156
Blurburi ocazionale.....	160
Când un nasture de la cămașă se rupe, trebuie cusut la loc.....	164
Plicul.....	168
<i>I want a perfect body I want a perfect soul (...) so fucking special</i>	173